

Jole-ig, és legfeketébb ab. *astasioides*-ig, másrészt a legvilágosabb ab. *dilutior*- és *rubrescens*-ig, sőt még egy gyönyörű hermaphrodita példány is került, a mely baloldalt világos ab. *Clytie dilutior* nőstényének, jobb oldalt ellenben sötétkék *Ilia* hímjének színét és rajzait viseli. Feltűnő, hogy míg más években túlsúlyban volt az *Iris* és ab. *Clytie* s alig lehetett látni néhány példányát az *Ilia* nak, az idén az utóbbi nagyobb számban fordult elő, mint amazok, még pedig többnyire eltérő példányokban, melyek úgy a felső- mint az alsó szárnyon sárga szegélyfoltokat viselnek.

Különfélék.

Lasiocampa otus Drury után Abbaziában való időzésem alatt sokat jártam, de soha még csak nyomát se láttam. Véletlenül azonban, még pedig 1901. októberhő elején bekövetkezett és két napig tartott esőzés alatt, vagyis az esőnek rövid szünetelése alatt, Lovranón a tengerparti út mentén *Quercus sessiliflora* törzsén két kicsiny, még alig 50 mm. hosszú *Otus*-hernyót találtam, és azon a tölgyfajnak, valamint a *Quercus pendiculata* lombjain fel is neveltem eddig (okt. 12.), aggódom azonban, hogy a jól fejlődő hernyókat miként fogom ezentúl táplálhatni, mert elbábozódásukig legalább még 3-4 hét van hátra. Az én adatom ellentétben áll Hofmann állításával, mely szerint a hernyó Dalmátországban és a Balkánban májustól fogva egész nyáron *Quercus pubescens*-en, Kisázsiaiában pedig *Cypressus sempervirens*-en él és július-augusztus hóban fejlődik lepkévé. A hernyónak őszkor való előfordulása a mellett látszik bizonyítani, hogy az állatnak Abbazia környékén és bizonyára Fiuménál s az egész magyar Tenger melléken is, két ivadéka van, ha csak a hernyó félig fejlett állapotban ki nem tevel.

Tomala Nándor.

Anthocharis cardamines második generációja. 1899. július 22-én Breznóbányától körülbelül egy óra járásnyira fekvő, igen védett völgyben lepkészttem. Nagy csodálkozásomra vettem észre, hogy a már jól ismert fajok között föl-föltűnik egy eddig még nem látott vendég; nagy izgatottság között szerencsésen elfogtam és ekkor kitűnt, hogy egy igen szép és sértetlen *cardamines* példánnyal van dolgom. E napon sikerült még egy példányt fognom. E példányok kétségkívül a második generációhoz tartoznak, mert Breznóbánya éghajlata már nem annyira zord, hogy a lepke megszokott idejében, május-juniusban nem jelenhetne meg. Az irodalomban két adatot találtam erre vonatkozólag: Hormuzaki „Die Schmetterlinge der Bukovina 1897.“ cz. művében szól egy aug. 11-én fogott példányról és ezt a II. generációhoz számítja; a második adat Caradja „Gross.-Schmetterlinge von Ru.änien 1895.“

cz. munkájában található, a mely egy július 21-én fogott példányról számol be, azonban nem tekinti II. generációnak, a mint azt a Transkaukázusban konstatálták. *Teszák Károly.*

A Haematopota pluvialis és a házi macska. A Haematopota pluvialis a baronnak roppant nagy ellensége, mert az állatot igen erősen megcsípi; de amint esetek bizonyítják, a macskát sem kíméli meg. Csodálkozhatik az ember, ha hébe-korba látja a macskát futni, rohanni, mintha valami kergetné. Nem lehet megállítani és a különben legszelidebb macska is ilyenkor roppant vaddá lesz. Szinte azt hinné az ember, hogy valami baja van, s idegrendszerében valami változás állott be; pedig teljesen egészséges, csak a Haematopota bántja, szívja a vérét. Igaz, hogy a macska védekezik, elkergeti, de ha nem kergetheti el és az valamely szívásra alkalmas helyet talált, futásban keres menedéket. *D. E.*

A darázs mint hasznos állat. A darazsat kevés ember állhatja ki, de még kevesebb ember tud hasznos voltáról, pedig mint ilyen akarjuk ezt a félre ismert ártatlanságot bemutatni. Dublin környékén ugyanis feltűnt, hogy számos darázs röpködött a tehének körül s azzal foglalatoskodik, hogy a tehének testéről elfogja a legveiket. A héjja sebességével estek a legyeknek és lerágták szárnyukat, olykor fejüket is: a potrohot pedig fészükbe vitték. A megfigyelő a 20 percz alatt két közel álló tehénről elfogott legyek számát 300—400-ra becsüli. — Hasonlót figyelt meg egy turista a badeni Fekete-erdőségben. Kis korcsmába tért be, melynek vendégszobájában csakúgy hemzsegett a sok légy, de mutatkozott közöttük vagy 10—12 darázs is. Ezeket a csapláros légyölöknek (Muckefresser) nevezte és csakugyan azoknak bizonyultak: valóságos szenvedélylyel űzték a légy-vadászatot, de a vége csak az volt, hogy „jut is, marad is.“

Leucanitis stolda F. a budapesti faunában. A villamos ívlámpákon való fogás, melyet néhány év óta következetes n folytatok, különösen kedvezett nekem eddigelé. Tavaly ugyanis fogtam a fölötte ritka *Paida obtusa* H.-S. néhány példányát (R. L. VIII. 130. 1); az idén pedig a *L. stolda*-nak egy példányát. Ezt a fajt egyébiránt az elmúlt nyáron a szászországi Meissen városában is fogták, és ebből azt lehet következtetni, hogy ez az állat, mely különben Fiuménál északibb fekvésű helyen eddig elő nem fordult, kezd északfelé terjedni. Nemkülönbén jött az ívlámpára az *Oxytrypia orbiculosa* is (egy példányban), még pedig 1901. szeptember 25-én, holott más években rendszeren csak október 8—10-ke tájt szokott megjelenni. *Gabrielli György.*

A Valeria oleagina F. második ivadéka. Ez a Noctua tavaszi állat, mely kedvező időjárásban már márczius elején jelenik meg és található április végéig, hernyója pedig május elejétől június közepéig, sőt június 20-ig is. Az idei meleg esztendő, mely csaknem minden lepkefajt a szokottnál hamarább érlelt meg, úgylátszik, kedvezett a szóban levő állatnak is, a mennyiben a korán elbábozódott hernyók után alighanem kivételesen második ivadék fejlődött.